Dilluns 3 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Lc* 4,24-30): En aquell temps, Jesús digué a la gent reunida a la sinagoga de Natzaret: «En veritat us dic: cap profeta no és acceptat en la seva pàtria. I en veritat us dic: moltes vídues hi havia en els dies d'Elies a Israel quan es tancà el cel durant tres anys i sis mesos, quan es va produir una gran fam en tota la terra, i a cap d'elles no va ser enviat Elies, sinó a Sarepta de Sidònia a una dona vídua. I molts leprosos hi havia a Israel en temps d'Eliseu profeta, i cap d'ells no va ser purificat, sinó Naaman el Siri».

I en la sinagoga tots es van omplir d'ira sentint aquestes coses. I s'aixecaren i el tragueren fora de la ciutat, i el dugueren fins al cim de la muntanya sobre la qual la ciutat d'ells era edificada, a fi d'estimbar-lo. Però ell, passant per entremig d'ells, se n'anava.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Cap profeta no és acceptat en la seva pàtria»

Rev. P. Higinio Rafael ROSOLEN IVE
(Cobourg, Ontario, Canadà)

Avui, en l'Evangeli, Jesús ens diu que «cap profeta no és acceptat en la seva pàtria» (Lc 5,24). Jesús, en usar aquest proverbi, s'està expressant com a profeta.

"Profeta" és el qui parla en nom d'un altre, el qui porta el missatge de l'altre. Entre els hebreus, els profetes eren homes enviats per Déu per tal d'anunciar, ja sigui en paraules, ja sigui a través de signes, la presència de Déu, la vinguda del Messies, el missatge de salvació, de pau i d'esperança.

Jesús és el Profeta per excel·lència, el Salvador esperat; en Ell totes les profecies tenen acompliment. Però, de la mateixa manera que succeí en temps d'Elies i Eliseu, Jesús no és "ben rebut" entre els seus, ja que són aquests els qui plens d'ira «el tragueren fora de la ciutat» (Lc 4,29).

Cadascú de nosaltres, per raó del seu baptisme, també és cridat a esdevenir profeta. Per tant:

1r. Hem d'anunciar la Bona Nova. Per això, tal com digué el Papa Francesc, hem d'escoltar la Paraula amb obertura sincera, deixar que toqui la nostra pròpia vida, que ens reclami, que ens exhorti, que ens mobilitzi, ja que, si no dediquem un temps per a pregar amb aquesta Paraula, aleshores sí que seríem un

“fals profeta”, un “estafador” o un “xerrameca buit”.

2n. Viure l’Evangeli. De nou, el Papa Francesc: «No se’ns demana que siguem immaculats, però sí que estiguem sempre en creixement, que visquem el desig profund de créixer en el camí de l’Evangeli, i que no baixem els braços». És indispensable tenir la seguretat que Déu ens estima, que Jesucrist ens ha salvat, que el seu amor és per a sempre».

3r. Com a deixebles de Jesús, cal ser conscients que, així com Jesús experimentà el rebuig, la ira, el ser foragitat, també tot això serà present en l’horitzó de la nostra vida quotidiana.

Que Maria, Reina dels profetes, ens guiï en el nostre camí.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Ja que el Senyor és bo, i molt més bo encara envers els qui li són fidels, abracem-nos a Ell, estiguem de la seva part amb tota la nostra ànima, amb tot el cor» (Sant Ambròs)

- «Un nen!, un estable! Per tant, les coses simples, la humilitat de Déu, aquest és l’estil diví, mai l’espectacle. Ens farà bé en aquesta Quaresma pensar en la nostra vida sobre com el Senyor ens va ajudar, com el Senyor ens va fer seguir endavant, i trobarem que sempre ho va fer amb coses senzilles» (Francesc)

- «Jesucrist és el qui el Pare ha ungit de l’Esperit Sant i l’ha constituït “Sacerdot, Profeta i Rei”. El poble de Déu tot plegat participa d’aquestes tres funcions del Crist» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 783)

Altres comentaris

«En veritat us dic: cap profeta no és acceptat en la seva pàtria»

Mn. Santi COLLELL i Aguirre
(La Garriga, Barcelona, Espanya)

Avui, escoltem del Senyor que «cap profeta no és acceptat en la seva pàtria» (Lc 4,24). Aquesta frase —posada en boca de Jesús— ens ha estat per a moltes i molts —en més d'una ocasió— justificació i excusa per no complicar-nos la vida. Jesucrist, de fet, sols ens vol advertir als seus deixebles que les coses no ens seran fàcils i que sovint, entre aquells que se suposa que més ens coneixen, encara ho tindrem més complicat.

L'afirmació de Jesús és el preàmbul de la lliçó que vol donar a la gent reunida a la sinagoga i així obrir

els seus ulls a l'evidència que pel sol fet de ser membres del “Poble escollit” no tenen cap garantia de salvació, guariment, purificació (això ho corroborarà amb les dades de la història de la salvació).

Deia, però, que l'afirmació de Jesús, per a moltes i molts ens és, massa sovint, motiu d'excusa per a no “mullar-nos evangèlicament” en el nostre quotidià. Sí, són d'aquelles frases que tots ens hem mig après de memòria i, renoi!, quin efecte!

Sembla com gravada a la nostra consciència particular de manera que quan a l'oficina, en el treball, a la família, en el cercle d'amics, tot el nostre entorn social més proper, hauríem de prendre decisions només comprensibles a la llum de l'Evangeli, aquesta “frase màgica” ens fa tirar enrera com dient-nos: —No val la pena que t'hi escarrassis, cap profeta no és ben rebut a la seva terra! Tenim l'excusa perfecta, la millor de les justificacions, per no haver de donar testimoni, per no recolzar aquell company a qui li està fent una mala jugada l'empresa, o per mirar d'afavorir la reconciliació dins d'aquell matrimoni amic.

Sant Pau s'adreçà, en primer lloc, als seus: va anar a la sinagoga per a «predicar-hi amb valentia, tot conversant sobre el Regne de Déu amb els qui hi anaven i mirava de convèncer-los» (Ac 19,8). Voleu dir que no era això el que Jesús pretenia dir-nos?